

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 82.191 van 7 september 1999

A. 83.601/VI-15.041

In zake : **BACHY** Luc,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Michaël TOLEDO, advocaat,
Lesbroussartstraat 89
1050 Brussel,

tegen :

**de Brusselse Intercommunale
Watermaatschappij (B.I.W.M.)**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Vincent DE WOLF, advocaat,
Gulden Vlieslaan 68 bus 9
1060 Brussel.

**DE WAARNEMEND VOORZITTER VAN
DE VIe KAMER VAN DE RAAD VAN STATE,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de vordering die Luc BACHY op 19 april 1999 heeft ingesteld met het oog op de schorsing van de tenuitvoerlegging van "de beslissing van de verwerende partij (Brusselse Intercommunale Watermaatschappij - B.I.W.M.) van 14 juli 1998 om verzoeker met ingang van 1 juli 1998 opnieuw te bekleden met zijn oude graad van eerstaanwezend 1ste geselecteerd conceptiebeambte 5 - ontwerper burgerlijke bouwkunde, alsook van de beslissing van 18 februari 1999 waarbij de verwerende partij het beroep verwerpt dat verzoeker heeft ingesteld tegen de beslissing waarvan hem op 14 juli 1998 kennis is gegeven";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de nietigverklaring van diezelfde handelingen vordert;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer LOMBAERT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 6 juli 1999, waarbij de neerlegging van het verslag wordt gelast en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 18 augustus 1999 om 9.30 uur;

Gelet op de kennisgeving, aan de partijen, van het verslag en van de beschikking tot bepaling van de rechtsdag;

Gehoord het verslag van de heer HANSE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. TOLEDO, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. DEWOLF, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer LOMBAERT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de vordering tot schorsing :

1. Luc BACHY is sedert 1966 personeelslid van de B.I.W.M. In 1989 verkrijgt hij de status van "eerstaanwezende" met de graad van eerstaanwend 1ste geselecteerd conceptiebeambte 5.

2. In 1995 vervult hij de in het statuut gestelde voorwaarden om "titularisatie" in de graad van projectleider te verkrijgen.

Na een ongunstig advies terzake vanwege zijn hiërarchische meerderen en een bezwaar van zijnentwege, wordt hij bij beslissing van de raad van bestuur van 5 juli 1995 bevorderd tot gecommisioneerd eerstaanwend 1ste geselecteerd beheersbeambte 1 - projectleider. Het gaat daarbij om een bevordering "op proef".

3. Die proefperiode wordt verlengd tot in juli 1998 en geeft aanleiding tot 7 verslagen betreffende de geschiktheid die beoordelingen bevatten die nu eens min of meer gunstig en dan weer min of meer ongunstig zijn, waarvan enkele betwist zijn door verzoeker, die beweerde dat zijn onmiddellijke hiërarchische meerdere tevreden was over zijn werk.

4. Op 8 juli 1998 neemt de raad van bestuur van de verwerende partij het voorstel van de raad van zaakvoerders aan om verzoeker met ingang van 1 juli 1998 opnieuw te integreren in zijn oude graad van "eerstaanwend 1ste geselecteerd conceptiebeambte 5 - ontwerper burgerlijke bouwkunde".

Dat is de eerste bestreden handeling, waarvan kennis is gegeven bij een brief van 14 juli 1998 die verzoeker op 28 augustus 1998 ontvangen heeft.

5. Reeds eerder, op 3 juli 1998, heeft verzoeker aan de voorzitter van de raad van bestuur

gevraagd om door de raad van zaakvoerders te worden gehoord teneinde zijn verweermiddelen te kunnen uiteenzetten betreffende de "kennisgeving van de beëindiging van de proeftijd waarbij tot ongeschiktheid wordt besloten".

6. Naar aanleiding van dat verzoek wordt verzoeker op 27 augustus 1998 verzocht om aan de raad van zaakvoerders schriftelijk zijn argumenten mee te delen, "overeenkomstig artikel 4 van titel III - Rechten en verplichtingen - van het statuut van het personeel, betreffende klachten en moeilijkheden".

7. Op 18 februari 1999 richt de voorzitter van de raad van zaakvoerders de volgende brief aan verzoeker :

" In uw brief van 3 juli 1998 hebt u gevraagd om door de raad van zaakvoerders te worden gehoord in het kader van de bepalingen van artikel 4 van titel III van het statuut van het personeel, betreffende de procedures die bij klachten of moeilijkheden moeten worden gevolgd.

Na kennis te hebben genomen van de argumenten die uiteengezet zijn in het dossier dat u hebt ingediend, heeft de raad van zaakvoerders het niet nodig geoordeeld u te horen.

De raad verzoekt u voorts een houding aan te nemen die het mogelijk maakt uw sollicitatie voor een eventuele nieuwe bevordering overeenkomstig de bepalingen van artikel 19 van titel I van het statuut van het personeel in aanmerking te nemen.

(...)"

Dat is de tweede bestreden handeling.

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het eerste onderwerp van het beroep niet-ontvankelijk is, aangezien het beroep wat dat onderwerp betreft te laat zou zijn ingesteld; dat zij daarop laat volgen dat verzoeker artikel 19, tweede lid, van de

gecoördineerde wetten op de Raad van State niet kan aanvoeren, aangezien hijzelf reeds op de hoogte was van hetgeen hem krachtens die bepaling moest worden meegedeeld; dat zij voorts benadrukt dat hij enerzijds in de loop van de maand juli 1998 een raadsman in de arm heeft genomen en anderzijds inlichtingen heeft ingewonnen over het bestaan van interne beroepen, die hij overigens heeft ingesteld;

Overwegende dat de bestreden handeling van 8 juli 1998, het eerste onderwerp van het beroep, een beslissing met individuele strekking is waarvan kennis diende te worden gegeven overeenkomstig de voorschriften van artikel 19, tweede lid, van de voormelde gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat vaststaat dat geen enkele van de vermeldingen die voorgeschreven zijn bij het voornoemde artikel 19, tweede lid, betreffende het bestaan van beroepen en de in acht te nemen vormvoorschriften en termijnen, voorkomt in de brief d.d. 14 juli 1998 waarbij van die handeling kennis is gegeven;

Overwegende dat de bepaling die vervat zit in artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, duidelijk is en in het geheel niet uitgelegd behoeft te worden; dat de toepassing van die bepaling weliswaar problemen van rechtszekerheid kan doen rijzen, zoals de verwerende partij aangeeft, maar dat die problemen in feite het gevolg zijn van de onachtzaamheid van de administratieve overheden die met de kennisgeving belast zijn; dat zulk een onachtzaamheid niet mag worden beschermd, aangezien anders een al even ongewenste toestand van rechtsonzekerheid dreigt te ontstaan; dat het beschermen van zulk een onachtzaamheid er overigens op zou neerkomen dat de verwerende partij

haar eigen nalatigheid zou kunnen aanvoeren; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat de verwerende partij een tweede exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep opwerpt, deze keer betreffende het tweede onderwerp ervan; dat zij opmerkt dat de bestreden handeling van 18 februari 1999 "geen definitieve handeling is die voor de Raad van State kan worden bestreden", dat het niet gaat om een akte die kan worden "uitgevoerd" en uit zichzelf rechtsgevolgen heeft die onmiddellijk nadeel berokkenen;

Overwegende dat de aan verzoeker gerichte brief van 18 februari 1999 er alleen toe strekte hem ervan op de hoogte te brengen dat de raad van zaakvoerders het niet nodig geoordeeld had hem te horen en hem te verzoeken zich beter te gedragen met het oog op een eventuele latere bevordering; dat zulk een brief geen bestuurshandeling is die een beslissing inhoudt, de rechtsordening wijzigt en verzoeker nadeel berokkent; dat het tweede onderwerp van het beroep niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat, volgens artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, "de schorsing van de tenuitvoerlegging ... alleen (kan) worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen";

Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert, "ontleend aan machtsoverschrijding en schending van de artikelen 18 en 19 van titel I

(Loopbaan) van het statuut van het personeel van de verwerende partij, doordat die bepalingen voorschrijven dat bij bevorderingen door titularisatie in een vacante betrekking op de formatie een proefperiode moet worden doorgemaakt van een jaar, die bij beslissing van de raad van zaakvoerders kan worden verlengd, terwijl de aan verzoeker opgelegde proefperiode in het totaal 42 maanden heeft geduurd";

Overwegende dat het statuut van het personeel weliswaar bepaalt dat de proefperiode een jaar duurt, maar eveneens dat die periode kan worden verlengd, terwijl geen enkele maximumduur wordt voorgeschreven; dat de in het middel vermelde bepalingen van het statuut bijgevolg geenszins geschonden zijn door de opeenvolgende beslissingen waarbij de proefperiode tot meer dan drie jaar is verlengd; dat bovendien verzoeker aldus klaagt over beslissingen die in zijn belang zijn genomen en die hij destijds als zodanig heeft aanvaard; dat het middel niet ernstig kan worden geacht;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert "ontleend aan schending van artikel 19 van titel I van het statuut van het personeel en van het beginsel van behoorlijk bestuur, doordat die bepaling van het statuut en dat beginsel impliceren dat aan het einde van de proefperiode een verslag wordt opgemaakt op grond van de beoordelingen die de hiërarchische meerderen van het personeelslid hebben uitgebracht, terwijl de verslagen van 16 januari 1997, 3 februari 1997 en 29 september 1997 noch opgemaakt, noch ondertekend zijn door de onmiddellijke hiërarchische meerderen van verzoeker";

Overwegende dat de omstreden verslagen door de hiërarchische meerderen van verzoeker zijn opgemaakt;

dat verzoeker in feite tegen die verslagen inbrengt dat ze niet van zijn onmiddellijke hiërarchische meerderen uitgaan; dat dit vereiste niet vervat zit in de in het middel vermelde bepaling van het statuut en dat op grond van geen enkel gegeven uit het dossier kan worden gesteld dat directeur PETIAU die verslagen zou hebben opgemaakt zonder op de hoogte te zijn van de precieze situatie van verzoeker, wat deze overigens nooit beweerd heeft; dat het middel niet ernstig kan worden geacht;

Overwegende dat verzoeker een derde en laatste middel aanvoert "ontleend aan schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de objectiviteit van de evaluatie doordat de evaluatieverslagen betreffende de prestaties van verzoeker onsamenhangend en onderling in tegenspraak zijn";

Overwegende dat de verslagen die tussen 5 januari 1996 en 4 mei 1998 zijn opgemaakt niet onsamenhangend zijn; dat zij weliswaar enige onderlinge verschillen vertonen, maar dat zulks normaal is en inherent aan elke proefperiode; dat minder normaal is dat de beoordelingen, nadat verzoeker een periode van stabilisering op een bevredigend niveau heeft doorgemaakt van juni 1996 tot februari 1997, na een verwittiging in januari 1997 alsmaar minder gunstig worden, waarbij niet de beroepsbekwaamheid van verzoeker ter discussie wordt gesteld maar wel zijn zin voor tucht en samenwerking; dat de brief van directeur-generaal VERBRUGGEN van 17 november 1997 in dat opzicht verhelderend is; dat die beoordelingen van het gedrag van verzoeker overigens niet verworpen mogen worden onder het voorwendsel dat ze subjectief zouden zijn; dat het dossier verscheidene stukken bevat waarin gewag wordt gemaakt van moeilijkheden in verband met het gedrag van verzoeker, welke moeilijkheden gebleken zijn toen er sprake was verzoeker te commissioneren in de

graad van projectleider, ertoe geleid hebben dat hij alleen in een kantoor diende te werken, de reden vormden voor zijn detachering naar Mont-Saint-Guibert en de aanleiding waren voor de brieven d.d. 24 juni en 14 juli 1997 van de heer BOGHMANS en voor de verwittiging van 4 december 1997; dat verzoeker dan ook niet kan worden gevolgd wanneer hij beweert dat een van zijn hiërarchische meerderen hem vijandig gezind is; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat, aangezien geen ernstige middelen zijn aangevoerd, niet voldaan is aan een van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn opdat een vordering tot schorsing kan worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt afgewezen.

Artikel 2.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare
terechtzing van de VIe kamer, op zeven september 1900
negenennegentig door :

de HH. HANSE, staatsraad, waarnemend voorzitter,
 HARMEL, griffier.

De Griffier,

De wnd. Voorzitter,

P. HARMEL.

Ph. HANSE.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.